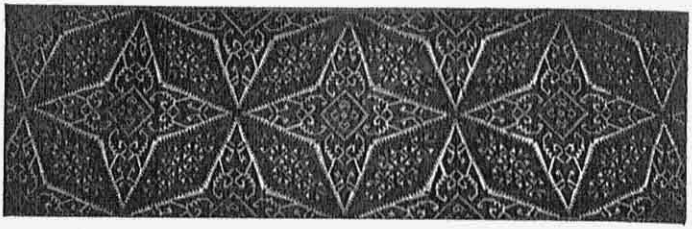

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΣΕΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Αντοδύναμε Δία, τώρα ποῦ ἔφτειρες
τὸ περήφανο ἀμέτρητο στράτευμα
τῶν Περσῶν, μὲς στὰ Σοῦσα κ' Ἐκβάτανα
πένθος ἄπλωσες μαῦρο.

Μύριες τώρα γυναῖκες ξεσκίζουνε
μὲ τ' ἀδύναμα χέρια τοὺς πέπλους των
καὶ μὲ δάκρυα ποτάμια ὁλομούσκευτους
πλημμυροῦνε τοὺς κόρφους των,
ποῦ ὅλες ἔχουνε μέρος στὸ πένθος.

Κ' οἱ Περσίδες οἱ νύφες οἱ ἁβρόκλαυτες
νὰ ἰδοῦν πίσω ποθόντας τὰ ταίρια τους
τἄπαλόστρωτ' ἀφήνουν κρεβάτια τους
—ἀναγάλλια τῆς ξέγνοιαστης νιότης των—
καὶ θρηνοῦν μὲ πιὸ ἀχόρταγο κλᾶμα.

Μὰ κ' ἐγὼ τῶν ἀντρῶν ποῦ χαθήκανε
τιμὴ φέρνω στὸ θάνατο,
πολυπένθητο θάνατο ἀλήθεια.

Ο ΧΟΡΟΣ

Τώρα πέρα γιὰ πέρα θρηνεῖ
τῆς Ἀσίας ἡ χώρα π᾽ ἀδειάζει·
τοὺς ὡδήγησ᾽ ὁ Ξέρξης, ἀλλοί!
τοὺς ἐχάλασ᾽ ὁ Ξέρξης, ἀλλοὶ
κιὅλα τἄφερε ὁ Ξέρξης στραβὰ δίχως γνώση
μὲ τὰ πλοῖα, ποῦ πῆε ν᾽ ἁρματώσῃ.

Γιατὶ πῶς κι ὁ Δαρεῖος ποτὲ στὸν καιρό του
δέν προξένησε βλάβη καμιὰ στὸ λαό του,
ὁ Δαρεῖος, βασιλιᾶς τοξοκράτης
τῶν Σουσίων ὁ καλὸς πρωτοστάτης;

Τοὺς πεζούς μας καὶ ναῦτες μαζὶ
σὰν κοπάδι πουλιῶν μαυροφτέρουγο
τὰ καράβια ὡδηγήσανε, ἀλλοὶ
τὰ καράβια ἐχαλάσανε, ἀλλοὶ
μ᾽ αὐτὴν πόχουνε πάθῃ τὴν πλέρια
συμφορὰ στῶν Ἰώνων τὰ χέρια.

Τόσο, ποῦ ὅπως ἀκούω, μετὰ βιᾶς
κι ὁ ἴδιος ἔχει σωθῇ ὁ βασιλιᾶς
ἀπὸ μέσ᾽ ἀπ τῆς Θράκης τοὺς καμπήσιους
καὶ χειμωνόδαρτους δρόμους βουνήσιους.

Οἱ ἄλλοι ὅσοι στὰ βρόχια τῆς Μοίρας
πρωτοκλήρωτοι πέσανε, ὠϊμὲ
στοῦ Κυχρέα τὰ ξερόβραχα, ὠϊμένα
παραδέρνουνε γύρω, ὠϊμέ!
ὄχου στέναζε, σκίζου, διαλάλησε
ὡς τὰ οὐράνια βαρειὰ τὴ συμφορά σου
καὶ γοερὰ τὰ τρισάθλια ξέσυρε
καὶ πικρὰ φωναχτά σου.

Ἄχ, φριχτὰ μὲς στὸ κῦμ᾽ ἀργασμένα
τὰ κορμιά τους ξεσκίζουν, ὠϊμὲ
τὰ βουβὰ τὰ κουτάβια, ὠϊμένα
τῆς ἀμόλυντης θάλασσας, ὠϊμέ!
μὰ στὰ σπίτια πενθοῦν ποῦ τοὺς χάσαν
κ᾽ οἱ γερόντοι γονιοὶ ποῦ ὀρφανεύουν
ὡς τὰ οὐράνια θρηνοῦν καὶ τὴ πᾶσα
συμφορά τους μαθαίνουν.

Λίγο ἀκόμα καὶ πιὰ τῆς Ἀσίας οἱ λαοὶ
στῶν Περσῶν δὲν ἀκοῦνε τὸ νόμο,
δὲν πλερώνουν σὰν πρὶν τὰ δοσίματα
ποῦ τοὺς φόρτωνε ἡ ἀνάγκη στὸ νῶμο,
κιοὔτε, ὡς πρῶτα, πεσμένοι στὰ γόνατα
προσταγὲς θενὰ δέχουνται πιά,
γιατὶ τώρα γιὰ πάντα πάει χάθηκε
τοῦ μεγάλου ἡ ἐξουσία Βασιλιᾶ.

Κάθε πιὰ φυλακὴ ἀπὸ τὶς γλῶσσες
τῶν ἀνθρώπων θὰ λείψῃ
κι ὁ λαός, μιὰ ποὺ βγῆκε τῆς βίας ὁ ζυγὸς
κι ἀπολύθηκε, λεύτερο στόμα θἀνοίξῃ·
ἄχ, τοῦ Λἴαντα τὸ νησί, ποῦ ὁλοτρόγυρα
ζών᾽ ἡ θάλασσα, τώρα μαζὶ
μὲ τὸ γαῖμα κιθλὴ ἔχει τὴ δύναμη
τῶν Περσῶν καταπιῇ.

ΙΩ. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ